

Flogleysir veingir



Carl Jóhan Jensen ummæli:

Hanus Kamban: »Heystveingir Sjónleikur í trimum tættum« Mentunargrunnur Studentafelagsins

Eg havi í skjótt mong ár roynt at gera mær grein fyri, hvat ta> er í skriv-ingini hjá Hanusi Kamban, i> líkasum ger ta> til eina viljager> javnan at lesa tekstir hansara, alt teir kortini eru lagaliga vit-bornir og málsliga lívligir. Eg havi eftir førimumi roynt at fáa skil á, hvat ta> er innan í mær, sum fær útloysn í vinkum og há-brøgdum serliga um nös og munn, tá i> eg eitt eygnablunk eftir loknan lestur siti og vigi eina bók eftir Hanus Kamban í hon-dunum, árenn eg seti hana í bókhillina.

Eg føli meg hálvavegna sum ein tvískinning. Bók eftir bók sí-ani Dóttur av Proteus (1980), grein eftir grein sí-ani Gud viti nær er sama óávísa lagi> kom-i> á meg, sami varhugi av, at smakkvís mín ridlar. Leingi helt eg, at hetta mundi hvíla av tí, at ald-urs- og lyndismunur gjørdu, at so nógv bar í-millum okkara bókmental-iga. Eg hugsi ikki, at eg tosi Hanusi Kamban upp á baki>, um eg sigi, at hann sum heild byggir fagur-skriving sína á ta> fyrndar-gomlu regluna hjá Aristot-eles, men hon er, at skald-skapurin skal vera ein eft-irmynd av veruleikanum. Sjálvur haldi eg við> ameri-kanska yrkjaranum Ted Greenwald og halli til ta fagurfrøiligu grundá-skó-an, at skaldskapur eig-ur at vera um eina tí>, i> enn er ókomin, og tá i> hann er bestur um eina tí>, sum høvundurin ongantí> fer at vita av (sí The American Tree, bls. 599). Slíkt er Hanusi Kamban fjárt. Hann er ta>, tey klára real-istur. Ta>, hann skaldar, líkist. Ta>, eg sjálvur krutli, líkist ongum (og skal ikki).

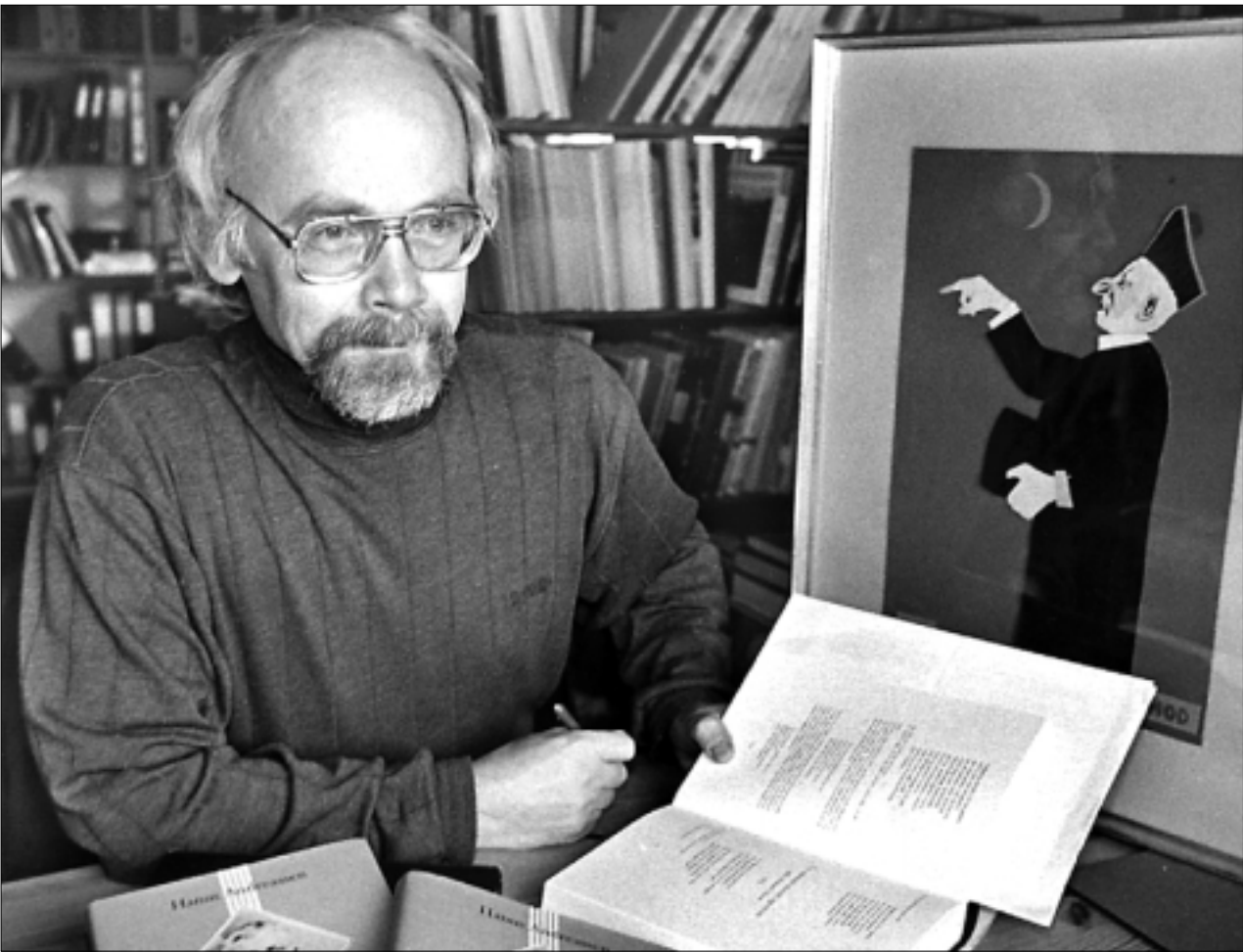
Eg havi sum sagt veri> í iva. Ikki plágumiklum og mø>samum iva. Bara í iva.

Men nú ein dagin var mær naka> fyri, sum eg helst vil líkna saman við> hetta, í Joyce nevndi epi-phany, men ta> er hugbirt-ing ella opinbering. Ta>

var mánakvöldi> í farnu viku tann 4. desember klokkan farin okkurt um ein minutt kanska og átta og fjórtiu og tr>ð kuart sekund av ellivu. Úti var regn. Mjórki tók ljósini burtur oman eftir Villing-ardalsvegnum. Eg sat í stovuni hjá mær við> eini lítlari, avlangari bók í a>r-ari hondini, n>afturlæt-nari, og skiftaranum til sjón-varpi> í hinari. Heldur ó-klárur í huga. Eg kveiti at bókaáputekstinum, har or>i> Heystveingir (á fransk-sinnopsgulari grund) er tiki> fram við> stórum stavum, me>an eg royni at finna knappin á skiftaranum, i> setur sjón-varpi> á BBC-World rási-na. Men tá i> ljós kom á skiggjan og ta> lítla hvini> hoyrdist í tólinum, var ta> ikki tí>ndalesaran hjá BBC eg sá, men í einum skjótum bragdi okkurt heilt anna>. Knappiliga klárna>í innanskalla og eg var so ívaleysur, sum ein sólskindagur er ljósur. Henda lítla bókín (i> sam-bært káputekstinum bæ>í speglar veruleikan, og har-til er bersøgi> og speikst) var mær munaleys og óumvar>andi. Og í sama við>bragdi sá eg og skilti, at ta> er ikki royndskygni> í tekstinum hjá Hanusi Kamban, sum so, ikki tann fagurfrøiligi munurin og ósambær>í millum skriv-ingina hjá honum og mína egnu, men snaringin, sum royndskygni> fær í skriv-ingini hjá honum, sum ke>ir meg so tráliga og so djúpt.

Tí>nnanda ra> av hugs-anum tekur seg upp í høvðinum á mær, tá i> eg lesi Hanus Kamban. Ann-a> ber móti bronsu. Hitt móti turrum rugbrey>i. Tí ø>rumeigin er skrivingin hjá Hanusi Kamban onk-ursvegna øll á útsí>uni. So at siga ta> bera útskinn. Tú kanst pikka í hana (t.d. við> fremstafingri) og ta> er nett sum við> bronsuni (eitt nú teirri, i> ger hamin av Hans Andriasi Djurhuus í túninum nor-an fyri Sjón-leikarhúsi>). Tú hoyrir eitt djúpt, men í sama mun tómlígt ljó> innán. Hin-vegin er hon samtí>is inn-anheil og bert tú hvast á (t.e. sker í hana við> knívi) ja, tá er ta> sum við> turr-um rugbrey>i. Vinnur egg-in á skorpu>. So sært tú ta> sama innan undir sum uttan – turt rugbrey>.

Hanus Kamban er, sam-anundrigi>, sum ein snæld av mentalgum yv-irlæti. Hann tvinnar saman málsligt hegni og eina (oftari enn ikki) smámuna-sama, men sí>iliga sí>aliga politiska speki. Slík skriv-



Hanus Kamban, ritbøvundur

ing kann, rímligt ta>, gera sannar útsagnir, eitt nú: Lenin var ein høvu>kamb-ur, Stalin var eitt beist, kvinnan er edilig o.s.frv., men ikki skaldskap.

Men aftur til ta lítlu og avlangu bókina.

Fyrr í heyst var> kunn-gjört, hvør i> hev>i vunni> í teirri leikritakapping, sum Leikapallur Føroya skriva>í út fyri rúnum ári sí>ani. Summi av teimum innsendu leikritunum fingi ikki fyrstu vir>isløn og eitt teirra var leikriti> Heystveingir eftir Hanus Kamban, har nocturna 21 í C-moll dvødur yvir hend-ingunum sum eitt fleyr av melankoli, sambært kápu-tekstinum á teirri avlangu bókini, sum Mentun-ar-grunnur Studentafelagsin hevur givi> ta> út í og eg, sum nevnt, sat við> í a>rari hondini fyrrnevnda mána-kvöld.

Í Heystveingjum tekur Hanus Kamban aftur í aft-ur eitt evni, sum hann í skjótt mong ár hevur skit-ist við> og man vera kunn-ugari við> enn nakar annar, men ta> eru ævisøgurnar hjá ávíkavist Janusi Djur-huus, i> hann longu hevur skriva> eitt drúgt verk um, og hinum árstovubeiggi>-anum Hans Andriasi, i> hann hevur í umbúna at skriva eitt drúgt verk um.

Mi>jan, ásurin, sum Heystveingir melur á, er tó Hans Andrias. Leikurin fer fram á einum vegamóti í lívinum hjá tí vinsæla

skaldinum og pallurin er stovan í húsunum hjá Hans Andriasi og gar>urin uttan-fyri (ella grasplanen). Bakstø>í er í stuttum hetta: Búskaparkreppan, sum rakti føroyska samfel>agi> so meint í tretivunum, er í hæddini. Samstundis ger ein á>ur ókend og nær-líka nask áfínningarsemi, i> m.a. Christian Matras sló>a>í fyri, av álvara vart við> seg við> krøvum um dygd og eitt stø>í í før-oyskum bókmentum, i> stendur mát við> ta>, sum yrkt og skriva> var> í londonum uttan um okk-um.

Í leikinum (sum helst eisini í veruleikanum) svi>ur henda n>ggja krav-semin at Hans Andriasi. Hann hevur n>liga givi> út yrkingasavni> Yvir teigar og tún og í einum bersøgn-um og tiltiknum ummæli eftir Christian Matras (í Var>anum, 1936), stendur hann fyri skotum – og ta> eru eingin skotskot. Men verri er í væntu. Hans Andrias liggur á fer> ni>ur til Danmarkar á Lærarahá-skúlan í Keypmannhavn, har hann skal vera í eitt ár, og kvöldi> fyri sum leikur-in fer fram, hevur hann hildi> skilna>arveitslu (ella avske>svetslu) fyri vinum og kenningum heima hjá sær. Men best sum er, gerst óvist, um hann sleppur avsta>, í aft-urat tí sjálvsiva og teirri kvøl, ta> hevur elvt hon-um, at n>ggja bókín var>

so tómliga móttikin, ver>-ur hann nú yvirtikin av kví>a og stúringum um síni peningaligu við>-skifti. Atvoldin í hesum er ein barndómsvinur, Sofus í Kollafir>i, ein revur av einum vinnulívsmanni, i> ikki hevur alt úr gó>um króki og er líka or>havin og lættlyntur, sum hann er ábyrgðarsorur og lúnskur. Sofus hevur nakrar mána>-ir framanundan lokka> eina undirskrift á ein veks-il frá tí hjartagó>a og gó>-varna skaldinum. Ein veksil, sum mitt í leikinum fellur til gjaldingar. Hartil er Hans Andrias eisini kroystur av bró>ur sínum Janusi. Janus hvørt um anna> brigslar honum arv, sum beiggin skal hava fingi> av órøttum eftir ein skyldmann teirra og spælir upp á ta> minnimansstø>u, i> Hans Andrias sum skald heldur seg vera í mótvægis stórskaldinum Janusi. Um-framt teir triggjar Hans Andrias, Sofus og Janus, hokka tvey ung sum krák-ur í túni um pallin, mesta partin av leikinum. Tey eru Hjórdis, dóttir Janus Djur-huus, og drongur hennara Villi Magnussen úr Saks-un. Sambært persónsvir-litinum fremst í bókini eru tey læknalesandi (men minna í tekstinum sjálvum heima hjá sær. Men best sum er, gerst óvist, um hann sleppur avsta>, í aft-urat tí sjálvsiva og teirri kvøl, ta> hevur elvt hon-um, at n>ggja bókín var>

av leikritum, sum fleiri gitnir og minni kendir høv-undar skriva>u burtur úr ævisøgutilfari í f>rsunum, eitt nú Tribadernas natt eftir svian P.O. Enquist. Í leikinum hjá P.O. Enquist, i> hevur evni úr lívinum hjá Strindberg, veksur spenningurin í søgugongd-ini fram úr eini tvístø>u innan í persónunum. Eini tvístø>u, sum eitt nú skap-lyndisbrestir og marg-kynja>ar átrondgir elva. Leikurin vísir og letur teir einstøku persónarnar fáa skap í samspæli og saman-brestum við> hinar persón-arnar, so at lesarin (ella á-sko>arin) fær rúm til at uppliva, huglei>a og taka samanum sjálvur. Hjá Hanusi Kamban afturímóti er alt uttaná. Ta> er onkursvegna sum spenn-ingskveikin í leikinum er handan persónarnar og hendingarnar, ja eisini tekstin sjálvan. Sum er hann eitt undirskilt kervi, eitt út í odd og egg skila-liga savna> og bókhalds-liga uppskriva> sí>a- ella moralreglusavn. Tann stigvaksandi spenningur, sum Hanus Kamban í Heystveingjum unnir lesara sínum (og væntandi leikhúsgestum) at uppliva, er at vera> vitni til, hvussu ta> alsamt ver>ur meiri og meiri synd í Hans Andriasi Djurhuus, so syndarliga synd, at lesarin (ella leik-húsgesturin) at enda kleimist í eini pylsupressu av samhuga og teirri hvør-

ljót-er-ikki-ver>in-vi>-hann-kenslu, i> bókmenta-ligur vansmakkur javnan mistekur fyri katharsis (um ta> hugtaki> sí Aristoteles, De Poetica, kap. 6).

Úrsliti> av hesum er (i> hvussu er hjá einum, sum er ísakaldur fyri tí sí>-spekiliga undirspælinum), at ta> drama, sum átti at veri> í tekstinum, dettur ni>-ur í eitt eiti (m.a. ta fánutu royndina at skapa ein í sjónleiki nítjanduald-arkendan (Ibsenskan kanska?) og dulisligan samdrátt millum Hjórdis og Hans Andrias út ígjøgn-um leikin. Ein samdrátt, i> veingirnir, sum tittulín sipar til, og meyl>í í Hjórdis um mahogni, kattaklógv, Küssnacht o.s.frv. helst skal vera ein ímynd av). Ta> hjálpir heldur ikki, at persónsl>ð-ingarnar eru so tunnligar, at vóru tær flettar av goml-um ljósmyndum við> har til gjørdum ambo>um, blivu tær ikki tynri. Tak eitt nú tey bæ>í Hjórdis og unn-ustan Villá, í fyrsta lagi eru tey at vísa seg sett inn í leikin fyrst og fremst til at tosa um a>rar persónar, sum koma leikgongdini meiri ella minni við> (t.e.

um tey ikki spæla klaver, pikk, lofta bólt e.a.). Í ø>-um lagi er ta> at kalla bara ein við>fáningur, sum høv-undurin við> tilsvørum (og ikki minst leikle>beining-um) evnar at fáa fram um hesi bæ>í ungu fólkiní, hugsanir teirra, lyndi og sínámillum við>-urskifti. Hjórdis er a>ra lötuna ein sorgleys og kjaftfim, men sjálvrá>in borgaradóttir, og hina anna>hvørt við>sveim-in ella eg-hugsi-um-ma-hogni-me>an-eg-spæli-Chopin-burturhuga> (sum helst skal vera til vitnis um sálard>ðpd). Men hóast hon tveitir um seg við> vaksna-mannaor>um, onkrum smásannindum við>hvørt og einum sindri av sálarlækn-alardómi, evnar teksturin ongantí> at gera hana til anna> enn eitt pappírsklipp av einari yvirvaksnari smá-gentu. Villi Magnusen er gjørdur til ein ikki minni slættligan eg-gløi>-upp-á-meginskaldi>-til-eg-næst-an-pissi-i>-buks-av-hávir-ing-unglinga, i> tykist at hava líti> at gera á palli-num annars enn at eiga upptaki> eftir veitsluna, sum veri> hevur kvöldi>-fyri (t.e. um hann ikki ger spræklig lop á seg aftaná

Hjórdis til at pikka hana). Okkurt erotiskt man tó, skilst, helst vera millum hesi bæ>í ungu eisini, ta> sær jú ikki mætari út enn, at tey eru par. Men ero-tikkurin er eftir ø>rum í verkinum, tí hev>í Hanus Kamban ikki tiki> ta> (í bókmentum okkara kanska enn so) djarva stig at lata tey ungu bæ>í fevnast so tætt og gessiliga seinast í fyrsta tátti, at Villi, sum ta> eitur á lækn-amáli, fær erectionem penis (t.e. standing ella stívan), mundi lesarin (ella leikhúsgesturin) nóg illa varnast hann. (Í hesum við>fangi er tó ikki takandi fyri, at pikkspælstuski> (eisini í fyrsta parti) gjøg-num ta> tí>um ólagaliga grannalagi>, føroyskt mál hevur við> danskt, kanska kann skiljast sum ein kynslig tilsiping). Janus Djurhuus fær í leikinum sama dām av pappírsklippi sum dótturin. Ein íspegil við> ørmunum á lofti (sum tilskila> í leikle>beiningu-num), sigar í hondini og munnum fullum av smá-mentaligum hell-ensk/latínsk/fronskum babbli, breggiutur og for-her>a>ur og at enda av-

dottin í einum stóli. Einkí ø>rvísi enn hann var og er í teirri søgn, sum livir um hann á mannammunni. Hans Andrias Djurhuus er, sum longu nevnt, fyrst og fremst synd-i>-tykiliga út-klíptur. Hann er ta> við>-kvæma, hugfjara, spælandi og gávumilda skaldi>, i> ver>ur happa>, fjóna> og illa við>fari> av teimum, sum eru lakari menniskju enn hann. Petra kona hans-ara sær tó ikki út til at hava anna> í leikinum at gera enn at vísa seg í hvít-um kjóla og undir myrka-bláum hattí. Frægasta persónsl>ðsingin í tekstinum er óiva> keipumyndin av vinnulívsmanninum Sofusi í Kollafir>i, hóast hon eftir mínum tykki ber nóg so nógvan dām hesum uppi-i>-hitler-fjeppandi-lortendi-sum-seinni-helst-ver>-ur-i>-einum-ávís-um-flokki>-tú>-veist-klisjunum, sum vóru so vanligar í f>rsunum.

Ein annar, men upp á seg minni vansi kanska við> hesum verkinum er, at

umframram ta> undirskilda sí>a- ella moralkervi>, er ymiskt anna> undirskilt eisini. Eg hugsi her m.a. um l>ðsingar bæ>í av per-

sónum og umstø>um, i> krevja ein forkunnleika, i> ikki hvør sum helst kann væntast at hava. Eitt nú í fyrsta tátti, tá i> Janus Djurhuus kemur inn og (sum tilskila> í leikle>bei-ningini) tekur allan pallin undir seg. Í or>unum tey bæ>í pápin og Hjórdis skifta sín ámillum, ver>ur sipa> til við>urskiftini mill-um Janus og fyrrverandi konu hansara, Onnu. Nú er ilt at vita, hvar Hanus Kamban hevur hugsa> sær við> hesum innskotinum í leikin (ta> er ikki ávíst í leikle>beiningunum). Men skuldi veri> ver>í> tiki> tí> s>ðningar, er ætl-anin kanska, at gloppi> millum ta>, i> høvundurin veit, og ta>, sum ásko>arin yvirhøvur kann hugast ikki at vita um sambandi> millum Onnu og Janus Djurhuus, helst kann fyllast við> eitt nú at lona skelti ni>-ur úr erva, har ney>-ug-ar uppl>ðsingar standa á um samlívssøguna hjá Djur-huushjúnunum, ætt teirra v. m.

Máli>, i> Hanus Kamb-an hevur valt leikinum, og letur persónarnar tosa er eitt talumál, sum eg fyri mín part, i> hvussu er,

kenni aftur frá eldri fólki í minari tí>. Hetta máli> skapar leikinum tann rætta tí>-ardámin, og umframt ta> hevur Hanus Kamban lag á at lata munin millum bygd og b>ð og annan sosi-alan mun koma til sjóndar í málbur>-inum hjá teimum einstøku persónunum. Tí>-verri bjargar ta> ikki eins-amalt leikinum.

Samanumtiki> kann sig-ast, at í Heystveingjum sæst ymiskt aftur av teirri tøkni og teimum listarligu pretum, sum eitt leikrit formliga krevur, skal lík-inda>-verk spyrjast burturúr. Her er v.ø.o. eitt og anna> uppi í, sum er í leikskald-skaparnánd, men heildin ver>ur kortini ongantí> drama. Ni>-urstø>an er tí ósvitalig og grei>: hvussu mangt og fróðligt ta> ann-ars kann vera, i> Hanus Kamban hevur at siga um Hans Andrias Djurhuus og samtí> hansara, so ger ta> í øllum førum ongan sjón-leik.

Verri enn so. E.S.: Aftursvar til hetta ummæli> ver>a ikki svara>.1

Tú kanst ta> tú skalt

Tann politiski Jørgen-Frantz Jacobsen



Jógvan Isaksen ummæli:

Jørgen-Frantz Jacobsen: »Vit skulu sjálvir«. Greinir úr Tingakrossi 1925-1936. Turi> Sigur>ardóttir leg>i til rættis. Fannir 100 bls.

Í 1929 ger Jørgen-Frantz Jacobsen í brævi til Willi-am Heinesen hesa ni>-ur-stø>u: ”Bókmentir eru minni enn so nøkur hei>-urstráan hjá mær, sum skal vera søgufur>ingur og politikari (um umstø>-urnar loyva ta>).” Men ta> loyvdu umstø>-urnar ikki, og hóast hann eisini tey seinnu áriní skriva> í greinir — og ikki at gloyma ”Færøerne. Natur og folk” — so for>a>u tu-berklarnir honum í at fer>ast so nógv, sum hon-um lysti. William Heine-sen vildi annars vera við>, at hev>i ta> bori> Jørgen-Frantz til, so hev>i hann fer>ast um allar heims-partar og øll høv. Í sta>-in hev>i hann undir drúgv-um sjúkralegum eitt før-

oyakort hangandi fyri sær á vegginum, ”Den Fær-øske Lods” í hondini, og í hугanum sigldi hann sí>-ani millum oyggjarnar, ansa>í sær sjóvarfalli og streymi og leg>í seg ikki at sova, fyrr enn akkeri> var> kasta> á tryggum sta>.

Í dag er Jørgen-Frantz Jacobsen gitin fyri skald-søguna ”Barbaru”, sum tey seinnu áriní gjørdist ein a>altáttur í hansara skriving, men millum før-oyingar úti og heima var hann strí>sma>urin burturav fyri føroyskum sjónarmi>um. Einamest mótvægis tí danska al-menninginum, sum at kalla einki visti um Før-oyar, og hann dugdi sum eingin annar at fara við> danskarum. Kanska tí, sum hann sjálvur seg>í, at hann var bæ>í føroyingur og danskari.

Stubbar og snøklar
Høv>u>savrikini á hesum bógnum eru ritger>in ”Danmark og Færøerne” 1927 og greinasavni> ”Nordiske Kroniker” 1943, sum harumframstó> ein rø> av greinum og stubbum í Tingakrossi áriní 1925 til 1936, og ta> eru hesir tekstir, sum Tur-i> Sigur>ardóttir hevur savna> undir heitinum ”Vit skulu sjálvir”. Ta> ,

sum Jørgen-Frantz skriv-a>í til blávi> er á føroysk-um, me>an ta>, sum Krossur tók upp eftir donskum blø>um, ikki er umsett. Hvussu eru hesar grein-ir og stubbar? Jú og ja. Sumt er gott og dygt, me>an anna> er løtukent og ívaleyst bara við> fyri at rúgva upp. Ta> dygga hevur kortini munin. William Heinesen og Jørgen-Frantz Jacobsen skriva>u sínámillum á donskum, og sjálvvissur vildi Jørgen-Frantz vera við>, at ta> ikki var mang-ur, i> tók teir í at hand-fara danska máli>. Hetta vistu vit. Men fongurin við> n>ggja savninum er, at ta> vísir nútí>ar lesar-um, at Jørgen-Frantz Jac-obsen ikki bara er ein stíl-meistari á donskum, men eisini á føroyskum.

Sambandsmenn eru eisini føroyingar
Jørgen-Frantz Jacobsen er gløggur og dugir væl at gjøgnumgata próv>rslur og samanbur>ir, sum hann metir burturvi>. Í einari kronik hevur ein danskari drigi> Føroyar upp í eina grein um San-Marino í Italia, men Jørg-en-Frantz vísir hesi sam-anbering aftur, tí San-Marino er eitt landslag, me>an Føroyar eru eitt

land fyri seg, og føroying-ar eru eitt fólk. Hann vísir eisini á, at tú finnr ongan sambandsmann í Føroy-um, sum vil vera við>, at hann er danskari. Sam-bandsmenn siga seg eisini vera føroyingar. Ta> er als ikki har, at skilna>urin í-millum sjálvst>írisfólk og sambandsfólk finst.

Skilna>urin gongur í-millum, at sambands-menn siga, at vit kunnu ikki klára okkum uttan pening úr Danmark, me>-an sjálvst>írismenn siga, at ta> ber til, og at ta> undir øllum umstø>um er manninkandi at taka ímóti nokrum fyri einki. Tí, sum Jørgen-Frantz Jacobsen vísir á, so lata føroyingar ikki statsskatt og kunnu tí ikki siga seg hava rætt til pengar frá restini av ríkinum. Ni>-urstø>an hjá høv-undanum er: ”Ta> tykist mær at vera ey>vita>, at vit her mugu royna sjálvir, um ikki fyri anna>, so tí at vit noy>-ast.” Utan sjálv>bjargni> onga vir>ing, og vilt tú hava ta> seinna, mást tú velja ta> fyrra. Hann end-urgevur somulei>is ein í>-lending fyri at hava sagt, at ta> ívaleyst hev>í framt eina velduga ábyrgda>-r-kenslu í Føroyum at vita, at vit skulu klára okkum sjálvi. At eingin kom og

lofta>í. Hugb>urin hjá Jørgen-Frantz er, at vit eiga at gera alt sjálvi, og hendan ni>-urstø>a gongur sum eitt mantra ígjøgnum ein fittan part av tekstu-num.

Men Jørgen-Frantz Jac-obsen gjøgnumgatar ikki bara vanafest sjónarmi> hjá ø>rum, hann hevur eisini ætlanir um, hvat i> kann gerast fyri at men-na tann føroyska búskapin i> einari rø> av samanhang-andi greinum fer hann í-gjøgnum bæ>í statshjálp (sum ikki riggar), figgar>-vi>-urskiftini (”Sjálv>ræ>í fremur ríkidømi, og ríki-dømi fremur sjálv>ræ>í”), at vit mugu megna sjálvi (og halda uppat at mis-brúka Danmark), fiski-vinnan má skipast á betri hátt (so at t.d. søluli>urin eisini er okkara), havnir og vegir mugu gerast,

men ikki upp á danskan máta (”Hin danski statur-in ’administrerar’ d>ðrt”), og um við>urskiftini mill-um Føroyar og Danmark ver>ur loksins sagt, ”at ta> eisini er okkara skylda yvir fyri Danmark, at vit royna, hvat vit eru mentir.”

Eingir quislingar

Lesarin leggur merki til, at Jørgen-Frantz Jacobsen kann vera bæ>í speiskur og hvassur í síni skriving,